

Thư con viết cho mẹ

Mẹ ơi, con còn nhớ

Con đã nhớ những sợi tóc bạc trên mái tóc đen tuyền của Mẹ

Mẹ nói Mẹ đã già rồi.

Và lúc đó con cũng tin như vậy, vì con hãy còn trẻ con.

Phải chi hồi đó con thấy trước được ngày hôm nay, thì con hẳn đã nhận ra rằng: dường như Mẹ không có tuổi. Vì hôm nay, tóc bạc của Mẹ còn nhiều hơn xưa.

Khi đó, Mẹ chỉ hơn tuổi con bây giờ có 10 tuổi. Lúc đó Mẹ chưa già, nhưng có lẽ Mẹ đã cho là Mẹ già rồi.

Bởi vì trong Mẹ và sau lưng Mẹ đã từng có nhiều cuộc đời rồi.

Bởi Vì Mẹ đã bỏ lại một Quê Hương, một gia đình và một quãng đời của Mẹ

Bởi vì trong Mẹ đã đọng đầy những biến cố của Mẹ, của riêng Mẹ, và những biến cố của những thế hệ đi trước Mẹ và đi sau Mẹ nối tiếp nhau.

Có lẽ hồi đó Mẹ đã không thể tưởng ra được cuộc sống của Mẹ sau này sẽ ra sao, và nó sẽ đem lại những gì cho Mẹ.

Giờ đây, con biết khi xưa Mẹ chưa già, Mẹ chỉ xấp xỉ tuổi như con bây giờ thôi

Con đã kiếm những sợi tóc trắng trên mái tóc đen huyền của Mẹ, và nhớ chúng.

Đó là một cách con biểu lộ, sự quan tâm chăm sóc con đã dành cho Mẹ

Con đã nhớ đi những lo âu, phiền muộn ra khỏi mái tóc của Mẹ, đôi khi cả luôn những sợi tóc cứng quăn mà Mẹ bảo với con, chúng làm Mẹ nhức đầu

Mẹ ơi! có lẽ đó là phương cách mà ở cái tuổi thơ ngây con đã nghĩ rằng con có thể có mặt bên Mẹ, trong khi con cảm nhận Mẹ có mặt bên con, nhưng không

bao giờ nắm giữ được. Tuy vậy Mẹ cũng như bao nhiêu đấng sanh thành khác, Mẹ luôn sống vì con, các con của Mẹ

Hồi đó đôi khi con và em con cùng ngời nhớ tóc trắng cho Mẹ.

Đó, chính là gia đình,

Con lại còn nhớ con cũng nhớ tóc trắng cho ông Nội, ai cũng đều khen con nhớ

tóc giỏi

Con cũng nhớ con nhớ cho Bố một hai lần gì đó, hồi đó Bố cũng không bao giờ cho rằng Bố già, Bố không bao giờ già.

Giờ đây con hiểu, đó là một phần văn hóa của chúng ta: lo cho nhau và có mặt cho nhau, dù ở tuổi nào cũng vậy. Khi lời nói không thể diễn đạt được thì cứ chỉ sẽ bắc cầu cho lời nói.

Chúng con đã nhớ đi những sự mất mát của Bố Mẹ, Ông Bà, Chú, Dì và tìm trong đó niềm an ủi và xoa dịu mà đôi khi chính mình cũng không biết.

Hôm nay ngồi đọc bài con viết cho mẹ, mẹ cảm động vô cùng, mẹ vẫn còn cảm giác thật thương yêu, trìu mến khi con về thăm mẹ, ngồi bên mẹ con thổ thê: „con nhớ Mẹ nhiều” nhẹ nhàng con vuốt tóc mẹ và âu yếm nhìn, ánh mắt con thật hiền nói lên tất cả tình thương yêu của đứa con dành cho mẹ, rồi con đọc cho mẹ nghe bài con viết, mẹ nghe, mẹ thấy những rung động trong trái tim nhỏ bé của con với tình thương mẹ (con lúc nào cũng bé bỏng với mẹ), như ngày xưa mẹ cũng như con, mẹ thương Ngoại nên lúc nào cũng muốn tóc Ngoại đen, cái tuổi của mẹ lúc ấy chỉ nghĩ đơn thuần, tóc bạc là già, mẹ muốn Ngoại không bao giờ già. Chiều chiều Ngoại con thường hong tóc trước cửa, mái tóc Ngoại thật dài, 60 tuổi mà tóc Ngoại con vẫn đen tuyền, mẹ cũng vạch tóc để tìm tóc trắng nhỏ cho Ngoại, giờ đây mẹ vẫn còn thoang thoảng mùi tóc của Ngoại con, cái mùi bồ kết và chanh thơm làm sao! mùi quê hương đó con, quê hương Việt Nam nghèo lắm. Những ngày còn nhỏ, khi đi học về Ngoại con luôn nấu nồi bồ kết và chanh cho mẹ gội đầu ngoại nói gội bồ kết tóc mượt và óng, mà thật vậy, tóc mẹ thẳng tắp, mượt mà hầu như mọi người đều khen tóc đẹp.

Thời gian qua mau quá, mẹ nhớ ngày xưa con còn bé, lúc đó khoảng 4, 5 tuổi thôi, mỗi lần nhớ Ngoại, mẹ thường hay coi vở cải lương „gia tài của mẹ“, ngò đâu bài thơ cho Ngoại, trong vở tuồng con thuộc hồi nào mẹ cũng chẳng biết, tới một bữa nọ sinh nhật con, cô Hồng Diệu cho con chiếc áo dài, mẹ mặc vào cho con, con cầm tờ báo lên như đang đọc thư và biết chữ vậy trông thật là dễ thương:

„Chiều chiều ra bến sông
Nhớ Ngoại tóc như bông
Đứng bên bờ đợi cháu,
Cháu nào Ngoại cũng mong
Hàng cau đã trở bông
Nhưng Ngoại đâu chẳng thấy
Dáng nhỏ với lưng còng
Quét lá mỗi chiều đông
Bông lòng đèn dễ thương
Nở đẹp dưới chiều sương
Con thường dâng kính Ngoại
Thọ như Phật Mười Phương

Nghe con đọc xong, mẹ khóc, con tới nhìn nắm tay mẹ rồi xà vào lòng mẹ, mẹ ôm con hôn „con tội ngoan quá“! sau đó bố con đã quay phim thu con đọc và gửi về cho Ngoại. Mẹ hạnh phúc biết bao, con đã cho mẹ, cho Ngoại một niềm vui một sự sung sướng bằng trái tim bé bỏng của con: „**tình con cho mẹ**“

Rồi khi con bắt đầu lớn, năm con học lớp 6, sinh nhật mẹ, con và em con, hai đứa cho mẹ một món quà thật bất ngờ, đến giờ 20 năm rồi mẹ vẫn còn giữ, đó là chiếc áo .

Các con đã lấy cái áo cũ của bố rồi in hình bài thơ không biết đã lấy ở đâu ra, rồi in lên :

Nhớ Mẹ

Một nhớ còn trong thai

Hai nhớ luôn ấp ủ

Ba nhớ chẳng quản ngại

Năm nhớ hăng tào nghiệp

Sáu nhớ chỉ vì con

Bảy nhớ người héo hon

Tám nhớ vui con lớn

Chín nhớ tình không phai.

Thương làm sao, vì con không đọc được chữ Việt mà chỉ đoán thôi, (thiếu câu 4)

Mẹ cảm động làm sao, thương các con thật nhiều, đã để ý từng tí để hiểu được lòng của mẹ, mẹ niệm ân Chư Phật cho mẹ những đứa con thật dễ thương, mẹ khẩn nguyện cho các con sau này trở nên người hiền, biết thương yêu, chia sẻ cho những người chung quanh, mà quả thật vậy, con của mẹ có cái tâm thật hiền, luôn cảm nhận và sẻ chia với những khổ đau của kiếp người.

Năm kia đi hè, con mời bố mẹ coi cuộn phim con mua, chiếu cảnh người mẹ Việt Nam chịu khổ cực, buôn thúng bán bưng để nuôi các con và lặn lội vượt suối băng rừng để tới thăm chồng trong các trại tù được mệnh danh là “cải tạo”, bố mẹ cảm động và thương các con vô ngần, thì ra các con đã tìm hiểu về nguồn cội qua những câu chuyện nhỏ mà thỉnh thoảng bố mẹ thường kể cho các con nghe. Các con được sanh ra ở một xứ sở đầy đủ mà các con luôn hướng về Quê Hương dù các con chưa một lần được về thăm.

Có lần em con xin phép bố mẹ để về Việt Nam, tìm nơi chôn nhau cắt rốn của bố mẹ, nhưng rồi bố mẹ nói không nên về lúc này. Mẹ sợ, mẹ lo vì các con của mẹ quá lành.

Hôm nay đọc được những dòng chữ của con cho mẹ cũng trong mùa Vu Lan, mẹ nhớ Ngoại các con vô ngần, đã bao nhiêu lần Vu Lan về rồi, mà mỗi lần tụng kinh Vu Lan mẹ đều khóc,

Trong kinh Đại Báo Ân Phụ Mẫu, Đức Phật nhắc đến 10 công đức sâu dày của người mẹ:

- 1) Chín tháng cưu mang khó nhọc.
- 2) Sợ hãi đau đớn khi sanh
- 3) Nuôi con cam đành cực khổ
- 4) Nuốt cay, mớm ngọt cho con
- 5) Chịu ướt, nhường ráo con nằm
- 6) Nhai cơm sủ nước cho con

- 7) Vui giặt đồ dơ cho con
- 8) Thương nhớ khi con xa nhà
- 9) Có thể tạo tội vì con
- 10) Nhịn đói cho con được no

Ngày xưa Ngoại của các con nuôi mẹ khổ cực như vậy đó chứ không như ở đây, phương tiện đầy đủ, không cần phải thay tã. Có điều, khi sinh và mang thai các con, mẹ vui chứ không hề sợ hãi, các con là nối tiếp của Ông Bà, Bố Mẹ, mẹ có các con nơi xứ lạ quê người, không còn cảm thấy một mình cô đơn nữa, đó là nguồn an ủi vô biên cho mẹ, và luôn ước mong các con luôn nhớ về cội nguồn. Con yêu, mẹ đọc từng câu, từng chữ của con mà thương làm sao, mẹ cũng không ngờ rằng, tuổi nhỏ của con đã có nhiều lo âu cho mẹ, năm con còn ở tiểu học, mẹ thấy con lúc nào cũng buồn, nên tìm đến cô giáo con tâm sự, cô con nói: “ Tâm nó như vậy, nhiều khi đi cắm trại với các bạn, nó ngồi một mình, ánh mắt xa vời, tôi tới hỏi: sao con không ra chơi với các bạn? con nghĩ gì vậy? Cháu trả lời: thưa cô, con nghĩ tới tương lai, tới thế giới xung quanh”. Lúc đó nghe cô giáo con kể, mẹ hơi buồn, vì mẹ muốn con mẹ luôn ngây thơ như cái tuổi ngây thơ của con vậy. Ngày xưa khi mẹ con bé, mẹ cũng hay buồn, mẹ khóc khi thấy người qua đời, thấy hàng xóm đám cưới người con gái xách valy về nhà chồng mẹ cũng khóc! Tối tối, mẹ ngồi ngoài hiên nhà một mình, nhìn đếm ngôi sao trên bầu trời trong sự tĩnh lặng hàng giờ, cái không gian im lặng đó làm cho tâm hồn mẹ dịu lại, mẹ cầu nguyện cho ông Ngoại bà Ngoại sống đời, sống đến 100 tuổi, cái tuổi bé thơ của mẹ, mẹ cũng nghĩ 100 tuổi xa vời vợi, lâu lắm, thật lâu, mẹ và các anh chị sẽ được sống hoài bên cha mẹ.

Rồi thời gian trôi dần, lặng lẽ, như một định mệnh nối liền với đất nước, mẹ cũng phải xa Quê Hương, xa con xóm nghèo nơi mẹ bắt đầu khôn lớn, mẹ những tưởng sẽ trở lại quê nhà sau vài năm để thăm ông Ngoại, bà Ngoại, thăm các bác, anh chị của mẹ, cùng xóm làng, có ngờ đâu ba mươi bảy năm rồi mẹ chỉ mang theo mẹ hình ảnh Quê Hương, với chiến tranh và nhọc nhằn của đồng bào mình sau 1975, đôi khi hình ảnh hiện về trong những cơn ác mộng khủng khiếp, đoàn người chạy loạn, trốn tìm nơi yên lành để sống, nhưng không bao giờ thoát khỏi nanh vuốt của những kẻ bạo tàn, với súng đạn bủa vây, bầu trời ngập lửa khói đạn tung bay, và rồi mẹ thức tỉnh với những giọt nước mắt còn đọng lại, ô thì ra là ác mộng! mẹ đã thoát khỏi cảnh hung tàn, nhưng còn bao nhiêu chục triệu dân mình vẫn còn đó trong địa ngục trần gian. Quê Hương mình giờ đây đang lâm vào tình trạng bệnh dịch covid tràn lan, người người không có nhà cửa, đói ăn, khát uống. Từng đoàn người gồng gánh nhau trên đường tỵ nạn trên chính Quê Hương mình nhưng cũng không có đất để dung thân! Họ đi về đâu khi mà chính Quê Hương cũng chôn tì?

Có lần em con điện thoại về thăm mẹ, em hỏi mẹ:

- Hôm nay mẹ ăn gì?

Mẹ nói mẹ ăn khổ qua, em cười hỏi mẹ:

“ Mẹ, có phải mẹ ăn khổ qua để cho mẹ hết khổ không? “

mẹ ngạc nhiên hỏi em: “ sao con nói ăn khô qua là hết khô?”

em trả lời mẹ: “ khô là khô, qua là qua đi, mẹ ăn khô qua để mẹ qua hết cái khô, mẹ hết khô đúng mà phải không?” giọng em thật nũng nịu, vậy đó mà mẹ cũng rom róm nước mắt, mẹ cảm động quá! Mẹ hạnh phúc quá! vì các con mẹ luôn thương bố mẹ, luôn chăm sóc để ý từng tí qua lời nói, mẹ cảm ơn các con đã cho mẹ nguồn hạnh phúc vô biên.

Mẹ kể con các con nghe một câu chuyện về đức Phật trong đó có một đoạn thật là cảm động trong kinh Ma Ha Ma Da . “Phật thăng Đạo Lợi, Thiên vị mẫu thuyết pháp”

Một thuở nọ đức Phật cùng với 1250 vị Tỳ Kheo an cư tại gốc cây Ba Lợi Chất Đa La, trong vườn Hoan Hỷ, nơi cung trời Đạo Lợi.

Bấy giờ Phật bảo Ngài Văn Thù Sư Lợi:

- Ông mau đến chỗ mẫu thân ta báo tin rằng ta đang ở đây, xin người hãy tạm dời gót đến nơi này để đánh lễ Tam Bảo, Ông nhớ đọc thuộc bài kệ này, rồi đến đọc lại cho mẫu thân ta nghe:

“ Thích Ca thành tựu Nhất Thiết Trí
Diêm Phù Đề quang minh suốt thấu.

Nay khát ngưỡng gặp lại mẫu thân.

Xưa sinh con chỉ mới bảy ngày,

Liên siêu Thiên, di mẫu dưỡng nuôi

Đã thành Chánh Giác, độ chúng sinh

Nay đến thời báo hiếu ơn mẹ.

Mong người, quyền thuộc quang lâm đến

Lễ Phật, Pháp, Tăng, thọ thanh tịnh.

Khi Ma Ha Ma Da nghe đức Văn Thù đọc bài kệ đó xong, thì nơi bầu vú của người liền vọt lên dòng sữa. Bà nói:

- Nếu bậc Nhất Thiết Trí ấy là Tất Đạt Đa con ta, thì những giọt sữa này hãy rơi vào miệng người ấy.

Khi Hoàng hậu Ma Da vừa dứt lời, bỗng nhiên từ nơi bầu vú, những tia sữa trắng tinh khiết như hoa sen vọt ra rồi bay thẳng vào miệng đức Như Lai. Cảm nhận được điều này, gương mặt hoàng hậu Ma Da trở nên rạng rỡ, Bà nói với Văn Thù Sư Lợi:

- Từ khi ta được phúc duyên làm mẹ con với đấng Đại Giác đến nay, thật chưa có lúc nào lòng ta hoan hỷ như giây phút này.

Nói xong bà cùng Văn Thù Sư Lợi liền đến chỗ Phật. Từ xa đức Phật nhìn thấy Mẫu thân, tự nhiên lòng dậy lên sự cảm kích tột độ, Ngài nói với mẹ:

- Thừa mẫu từ, tám thân tứ đại này trải qua vui khổ qua nhiều, nay đến thời kỳ cần phải tu tập pháp Niết bàn để vĩnh viễn xa lìa những điều khổ ấy.

Nghe lời Phật nói, bà tĩnh lặng suy tư, bất chợt cảm thán:

Vô số kiếp uống sữa của ta.

Nay chứng vô sanh, vô thượng đạo.

Nay báo ân, giúp ta lìa ba độc.

Quy mạng đấng Thế Tôn, ban ân huệ.

Quy mạng bậc Điều Ngự, không gì sánh,
Quy mạng Thiên Nhơn Sư, là si ái.
Ngày đêm nhớ nghĩ không đoạn tuyệt.
Cúi đầu đánh lễ đấng Pháp Vương.
Nghe xong Thế Tôn tâu với mẫu thân:
-Xin Mẫu thân lắng nghe và khéo suy nghĩ:
Giao pháp này đoạn đầu, đoạn giữa và đoạn cuối.
Điều thuận tiện, thanh tịnh, nghĩa lý rất thâm thâm.
Ngôn từ rất kỳ diệu, thuần nhất không pha tạp
Đây đủ tướng phạm hạnh, trong sáng thật vẹn toàn.
Khi nghe đức Phật thuyết pháp, Ma Ha Ma Da nương nhờ thần lực của Phật nhớ lại những kiếp trước, đồng thời lúc này thiện căn cũng đã thuần thực nên ngay đó đoạn tuyệt kiết sử trong 80 ức kiếp, chứng quả Tu Đà Hoàn..

Các con nghe mẹ kể khó hiểu phải không? Vì với các con câu chuyện trên quả là trừu tượng, nhưng mẹ muốn nhắc đến lòng của người mẹ vui sướng biết là bao khi con mình hiếu thảo, dòng sữa của người mẹ luôn hiện hữu trong người, đó là sự thể hiện để nuôi dưỡng bảo bọc các con trong mọi tình huống, và cho dù người con dù đã công thành, danh toại, lúc nào cũng là những đứa con bé bỏng cần mẹ. Và để đáp đền, người con luôn thể hiện qua sự chăm sóc, thăm hỏi mẹ cha, đó là chất liệu nuôi dưỡng niềm hạnh phúc cho cả mẹ cùng con, phải không con? Mẹ nói cho dễ hiểu, nhưng làm sao đến đáp được công ơn cha mẹ, làm sao để diễn đạt được sự thương yêu của mẹ cha cho các con? Đó chỉ là sự cảm ứng của tình mẹ cha và con cái, thật thiêng liêng! Thật nhiệm mầu!

Vu Lan năm nay lại về rồi đó các con, hãy cùng Mẹ chấp tay đánh lễ Tam Bảo, đánh lễ Mười Phương Chư Phật, mình cùng tụng kinh Vu Lan và Báo Ân Phụ Mẫu để

- Nguyện cầu cho Ông Bà Nội Ngoại của các con sớm siêu sanh Tịnh Độ.
- Nguyện cầu cho Quê Hương Việt Nam thoát cảnh đói nghèo, tật bệnh.
- Nguyện cầu cho Thế giới tiêu tan dịch bệnh, chiến tranh, người và người cùng thương nhau như anh em ruột thịt, cho suối nguồn tình thương luôn tuôn chảy làm chất liệu dưỡng nuôi con người

Tiểu Mai <=

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7600 TÁC PHẨM